

κνύει ἡ ἐπίκλησίς του (Μπέτεβη) πρὶν ἢ τὸν φέρῃ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ μήτηρ αὐτοῦ τῇ ἐφάνῃ κατ' ὄναρ ὁ ἀρχηγέτης τῆς πλάνης τῶν, ὁ μέγας Προφήτης λέγων ὅτι, τέξεται υἱόν, ὃς γενήσεται περιφανῆς καὶ ἀποθήσεται ἅγιος, ἀρκεῖ νὰ μὴ λησμονήσῃ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ ἱερόν του Τέμενος Μέκκαν πρὸς προσκύνησιν αὐτοῦ. ἢ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον δὲν παρέρχεται ἐν ἔτος καὶ ὡς ἄλλη Σάρβρα ἡ ἀμαζῶν μήτηρ του πύτυχε ν' ἀπολεύσῃ ἐν Βεδουϊνίδιον (σημειώσατε δὲ ὅτι ἤτο χήρα καὶ συνέλαβε μὲ μόνον τὸν λόγον τοῦ Προφήτου, πρᾶγμα, ὅχι βέβαια πρωτοφανὲς παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς). Αὐξήθεις λοιπὸν καὶ κραταίωθεις ἐστάλη παρὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, περὶ πολλοῦ ποιουμένης τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου τῆς, εἰς τὸν ὑποδειχθέντα καθ' ὕπνου τόπον, καὶ αὐθις ὁ Προφήτης, αὐτῷ παρουσιασθεὶς ἐντερίλατο ν' ἀπέλθῃ καὶ κατοικήσῃ εἰς Τάνταν τῆς Αἰγύπτου, διότι τοῦτον τὸν τόπον ἐξέλεξε δι' αὐτόν τυφλῶς ὑπακούσας ὁ Βεδουῖνος τῷ Προφῆτῃ καὶ κατανεύσας τοῖς προστάγμασι του ἀπέδρα ἐκ Μέκκας καὶ ἔλθων εἰς Τάνταν ἀποκατέστη ἐκεῖ. Ἄλλ' ὁ τάλας οὐδεμίαν ἡμέραν ἠσθάνθη εὐτυχῇ καθ' ἐκάστην ἡμέραν τὸ σῶμά του χάριν τοῦ λόγου ὃν ἐφθέγγετο ὁ Προφήτης ὅτι «ἀποθήσεται ἅγιος» διῆγε βίαν ὄλως σκητικὴν καὶ φρενίτιδα, ῥάκη διαφόρων χρωμάτων περιβεβλημένος, ἐκοιμᾶτο εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς ὁροφὰς τῶν οἰκιῶν καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς, (ὄντως μέγας ἀνὴρ! καὶ βεβαίως, τί περιπλέον ἔκαμνε Διογένης ὁ ἡμέτερος), ἐθαυμάζετο δὲ δι' αὐτὴν του τὴν ἀγίαν ζωὴν καὶ ἀπελάμβανε θείας παρὰ τῶν ἐγγχωρίων τιμῆς· πιστεύουν μάλιστα οὗτοι, ὅτι ἐποίησε πλεῖστα ὅσα θαύματα δι' ἅπερ καὶ ζῶντα ἔτι τὸν ἐπεκαλοῦντο. Ἀποθανόντα δὲ (ἀγνοοῦμεν πότε, καθότι πλείστους ἐρωτήσαντες οὐδεὶς μᾶς ἀπεκρίνατο) καθηγίασαν ἀνεγείραντες αὐτῷ περιφανὲς καὶ μεγαλοπρεπέστατον τζαμίον οὐτινος αἱ ἐκ τῆς ἐτρείσας σφύροῦς ἀποδοχαὶ ἀναβαίνουσιν εἰς τὰς 700 χιλ. τάλληρα.

Ἡ πανήγυρις αὕτη διαρκεῖ ἡμέρας ὀκτώ, τῇ δὲ τελευταίᾳ ὁ μέγας τοῦ Προφήτου λειτουργὸς (ὄλμα) ἐφιππος, προηγουμένου καὶ ἐπομένου ἀρκετοῦ πλήθους φέροντος ἐπὶ κεφαλῆς σημειόν τι τοῦ ἐπαγγέλματός του, εἰσέρχεται εἰς τὸ τζαμίον τοῦ ἁγίου καὶ οὕτω κηρύττεται ἡ διάλυσις λυομένων τῶν σκηνῶν, κατεδαφιζομένων τῶν ξυλοδμητῶν οἰκημάτων καὶ ἄπαντος τοῦ σφύροσαντος πλήθους ἀναχωροῦντος ὅθεν ἤλθεν. Οὕτω λαμβάνει

τέλος ἡ πανήγυρις, κατὰ τὸ διάστημα τῆς δ' ὁποίας διαπράττονται τὰ αἰσχίστα ὅσα ποτε εἶδε ὀρθαλμὸς, καὶ ἄτινα φοβούμενοι μὴ ἐξελεγχθῶμεν ὑπὸ τῆς αἰδοῦς ἀπεισιωπήσαμεν. Τὸ κατ' ἐμὲ ἀναπολῶν τὸ ἀρχαῖον τῆς Αἰγύπτου κλέος ἀπορῶ πῶς τὰ φῶτα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πάντα τὰ ἔθνη διὰ τῶν λαμπηδόνων αὐτῶν φωταγωγήσαντα ἤδη ἐκάλυψε σκότος· οὐδὲν ἴχνος οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ τις τῆς ἐκείνων εὐκλείας, ἀλλὰ πανταχοῦ, μωρίαν, πλάνην δεισιδαιμονίαν, ἀμάθειαν καὶ περὶ τὴν θρησκείαν φανατικότητα. Ποῦ νῦν οἱ Ψαμμίτιχοι καὶ οἱ Φαρχῶ; ποῦ οἱ νόμοι καὶ τὰ πολιτεύματα ἃ πρότυπον εἶχον οἱ πρόγονοί μας; ποῦ τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων ἐκείνων ἱερέων, πρὸς οὓς Πυθαγόραι, Σόλωνες, Ἡρόδοτοι, Διονύσιοι, Ἀλικαρνασσεῖς καὶ ἄλλοι τῆς ἀρχαιότητος δαιμόνιοι ἄνδρες ἔτρεχον ἵνα πληρώσωσι τὸ δοχεῖον τῆς διανοίας αὐτῶν διὰ τῶν πνευματικῶν ἐκείνων ναμάτων; πάντα ὁ χρόνος καὶ ὁ κατακτητικὸς ποῦς, τὰ δύο ταῦτα ὀλέθρια διὰ τὴν ἀνθρωπότητα στοιχεῖα διὰ πέπλου ἐκάλυψαν· ἤδη δὲ αἱ Πυραμίδες, τὰ αἰῶνια ταῦτα τῆς ματαιοδοξίας τῶν Φαραῶ μνημεῖα, διδάσκουσι τὰ ἔθνη ὅτι «ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται.»

Ἐν Ἀλέξανδρείᾳ, Σεπτέμβριος 1865.

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ .

Η Λ Υ Δ Ι Α .

Ἦ γ ο

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Α'.

Πρὸ τοῦ κατόπτρου ἴσταται μὲ κόμην λευμένην,
Κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της λαμπάδα ἀνημμένην,
Καὶ βλέπει, βλέπει ἑαυτὴν μὲ ὄμμα θολωμένον
Ὡς ἔταν ἀνεύρωμεν μορφήν ἀποθαμμένων.
Ὅποια φιλαρέσκεια! εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκότη
Ἐγκαταλείπει τὴν εὐνὴν ἐνῶ τὸ πᾶν ὑπνώττει,
Κ' εἰς τὸν καθρέπτην νὰ ἴδῃ μὲ κοῦφον βῆμα φάνει
Ἄν ἡ νυκτερινὴ σπολὴ τὸ κάλλος τῆς αὐξάνῃ;
Τόσον λοιπὸν περικαλλῆς ἐπλάσθη ἡ Αὐδία,
Ἡ ἄλλη εἰς τὸ κάτοπτρον τὴν εἰλυσεν αἰτία;
Ναί, ἄλλη τὸ πάθος θέλητρον εἰς τοῦτο τὴν ἐκίλει·
Τὸ ἤξευρε τὸ κάλλος τῆς, τὸ ἤξευρεν ἐκείνη,
Ἄλλ' εἰς βιαιάν ἔβαψεν ψυχῆς καὶ διανοίας
Ἐξήτει τὴν παράδοξον τρυφὴν τῆς ἀγωνίας,
Κ' ἐξήτει τὴν πληγὴν αὐτῆς σκληρῶς νὰ αἰματόνη·
Φεῦ . . εἶναι τόσον τρυφηλοὶ ἐνίοτε οἱ πόνοι! . . .

Ἐλθετ' ἐδῶ, ὦ μάρτυρες καὶ ἥρωες προπέται!

Ἄν τὴν μορφήν τῆς εἶχατε, εἰπέτε μοι, εἰπέτε,
Εἰς τὸν καθρέπτην, ὡς αὐτὴ, τίς ἤθελε τολμήσει

Τοιοῦτον « γυῖθι σεαυτὸν » ποτὲ νὰ θεωρήσῃ; . . .

Οἱμοὶ· δὲν εἶναι θελκτικὴ ἢ θεβλιμμένη κόρη·

Δὲν εἶναι, ὄχι· ἐάν τις ποτὲ τὴν εθεώρει,

Τὰ βλέφαρά τοῦ ἤθελε μετὰ σπουδῆς σφαλῆσει

Μήπως ἐκ νέου κεφαλῆν Μεδούσῃ· ἀπαντήσῃ·

Τοιαύτην ὅστις ἐπλασεν αὐτὴν, ἐκεῖνος πρέπει

Ἐνώπιόν τοῦ σύσσωμον τὸ ἔργον τοῦ νὰ βλέπῃ!

Ἡ ἀτυχὴς· φανατικὸν Ἰνδὸν δὲν ὁμοιάζει,

Ὅταν εἰς τὰς βεσάνους τοῦ ὀδυνηρῶς κουπάξῃ;

Σβύσει τὸ φῶς, ταλαίπωρος· τὸ κάτοπτρόν σου θραύσει,

Ἡ κὰν νὰ βλέπῃς σεαυτὴν τοιοῦτοτρόπως παῦσε!

Φεῦ· ὁ καθρέπτης σου πιστῶς θὰ σὲ ἀπεικονίσῃ·

Δὲν εἶναι, ὄχι, ἄνθρωπος νὰ σὲ ἐξαπατήσῃ.—

Τίποτε τὴν ἀπόφαινι αὐτῆς δὲν μετατρέπει,

Καὶ βλέπει, βλέπει παντοτε καὶ αἰωνίως βλέπει!

Ἄλλ' αἴφνης ἐντρομόν κραυγὴν τὸ στόμαξίτης ἀφίνει,

Καὶ ὡς ἐχθρὸν τῆς ν' ἀπουῆ τὴν δεξιὰν ἐκταίνει.

Ἡ κόμη τῆς ὀρθόνεται, καὶ φρίττουσα προσέχει . . .

Τί ἔπαθε; τί ἔχει;

Ἀκίνητον εἶδε μορφήν ἐμπρὸς τῆς Ἐρινύος,

Ἦτις τὴν ἐνητένιζεν, ἐν σιωπῇ, ἀγρίως,

Καὶ λησμονήσασα ἄ ὑ τ ἡ πῶς ἦτον ἡ ἰδέα,

Τρόμου ἀνέπειμψε κραυγὴν καὶ φρίκης ἢ ἀθλία.

« Φεῦ, πόσον ἔχει δίκαιον Ἐκεῖνος! » ἀνακράζει.

Σὲ, ὦ ὕψιστε, ὁ ἔλεγχος αὐτὸς καταδικάζει!

Εἰς σὲ, τι μετὰ εὐγενοῦς ἐπρόφερε γαλήνης

Ὑπῆρχε κόλασις πυρὸς καὶ πέλαγος ὀδύνης·

Τρόμου ἰδρώς καὶ ἄλακκ' ὀσπαιρούσης ἀγωνίας,

Καὶ ψυχοβράγμημα μακρὸν καὶ βίγος τῆς καρδίας!

Πόσα ὑπέφερον αὐτὴ ἀπ' ὅτου ἐγεννήθη·

Κάνεις δὲν τὴν ἠγάπησε, παρ' ὅλων ἐμισήθη,

Καὶ τοῦ πατρὸς ἐδέχετο ἢ ἀπειλὴν ἢ σκῶμμα.

Μὲ φρίκην τὴν ἠτένιζε κ' ἡ μήτηρ τῆς ἀκόμα·

Ποτὲ δὲν εἶπε πρὸς αὐτὴν « θυγάτηρ μου, » κ' ἐκείνη

Μητέρα δὲν τὴν ἔλεγε νὰ μὴ τὴν καταισχύνῃ . . .

Κ' οἱ ὑπηρεταὶ τῆς αὐτοὶ τὴν ὑβρίζον ἀγροίκως·

— Ἀχρεῖα μήτηρ, βδελυρὸς πατήρ, φρικώδης οἶκος! —

Ποτὲ διὰ τοὺς χρόνους τῆς τοὺς εἴκοσι καμμία

Ἐσθῆς, ἢ κόσμημα μικρὸν ἢ φιλικὴ θωπεῖα·

Πάντοτε βράκη, πάντοτε ἀπόβλητα ἐφόρει,

Καὶ θμῶς ἦτο κ' ἡ πτωχὴ Λυδία νέα κόρη.

Καὶ εἰς ἐκείνην ὄνομα ἐχάρισεν ἡ Πίστις,

Πλὴν τί σημαίνει; εἰς αὐτὸ δὲν στέργον οἱ γονεῖς τῆς,

Καὶ ἡ Λυδία ἢ μικρὰ Κ υ φ ἢ μετωνομάσθη,

Καὶ ν' ἀπαντᾷ εἰς τ' ὄνομα αὐτὸ καταδικάσθη.

Ὅτε δὲ πάλιν ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν ξένοι,

Τὴν ἔκλειεν ἡ μήτηρ τῆς, ἀθέατος νὰ μὴν·

Φεῦ, ἦτον αἴσχος δι' αὐτοὺς ἢ δυστυχὴς ἐκείνη!

Ἄν ἡ μικρὰ τῆς ἀδελφῆ ἐνίοτε ἐθρήνηι,

Πρὸς τὴν Κυφὴν τὴν ἔφερον κ' ἐξέλειπεν ὁ θρήνος . . .

Τὴν εἶχε διὰ φόβητρον τὸ ἀπεχθές των σμήνος.

Μίαν ἡμέραν τὴν μικρὰν ὑπνώττουσαν ἐφίλει,

Πλὴν βράσιμα τῇ ἔδωκεν ἡ μήτηρ τῆς ὀργίλην.

Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φιλήῃ ἐκείνη·

Ὁ ἀσπασμὸς τῆς ἤθελε τὴν ἀδελφὴν μολύνει . . .

Τότε, διὰ νὰ τὴν φιλήῃ, κατέφευγεν εἰς δόλους,

Καὶ δλους τὰς ἐλάτρευε καὶ τοὺς ἡγάπα δλους.

Ἄλλ' ὅτ' ἐφάνη ἔπειτα, ὅτ' ἐλαμψεν ἐκεῖνος

Τῆς ἀδελφῆς τῆς ὁ μνηστῆρ, τῶν καρδιῶν ὁ κρῖνος,

Ὁ θωπευμένος Ποιητῆς, τὸ ἄστρον τοῦ αἰθέρος.

Ὡς ὁ Ἀπόλλων θελκτικὸς, περιπαθῆς ὡς Ἔρως,

Καὶ κατεδέχθη συμπαθίως εἰς αὐτὴν νὰ λαλήσῃ·

Ὅτε κρυμμένην ἔστρεψε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ,

Καὶ τὴν ἐκάλει ἀδελφὴν ὁ ὑψηλόφρων νέος,

Ὡ, τότε ἀγαπήσασα ἐμίσησε βαθείως

Κ' ἐξέπειμψεν ἄσας κραυγὴν ἢ ἀφωνος καρδία!

Ὅποτε βράχρον ἔκρουσε Προφήτου βρακτηρία,

Θεόθεν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ καλλιβρόον ἐχύθη

Κ' ἐπότισε τοῦ Ἰσραὴλ τὰ διψαλέα πλήθη·

Ὅμοίως ἢ καρδία τῆς ἠνοιχθη, κ' ἡ Λυδία

Ἀγάπης αἷμα ἔπιε κ' ἠράσθη ἢ ἀθλία!

Αὐτὴ νὰ ἐρασθῆ ποτέ; ἐκείνη ν' ἀγαπήσῃ;

Αὐτὴ ἀνθρώπου ἔρωτα καὶ πίστιν ν' ἀπαιτήσῃ!

Αὐτῇ, κυφῆ, ἐπάρατος, παντὸς θελγήτρον στεῖρα,

Τῆς ἀδελφῆς τῆς τὸν καλὸν ν' ἀμφισθητῆ μνηστῆρα;

Τὸ μυστικὸν τῆς ἔθαψεν εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη,

Νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἄνθρωπος, ψυχὴ νὰ μὴ τὸ μάθῃ!

Αὐτὰ ἡ μνήμη τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῇ ἐθυμίζει.

« Ὡ, ἐάν ἐπλάττον κ' ἐμὲ βραϊάν, ψιθυρίζει,

« Ἄν εἶχον σῶμα λυγηρὸν καὶ λαλιὰν σειρήνος,

« Ὅθ' ἦτον εἰς τοὺς πόδας μου γονυπετῆς Ἐκεῖνος.

« Τί πρὸς αὐτὸν ἂν καλλονὴν τὸ σῶμα τοῦτο σκέπη;

« Ποῖος τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς τὸ κεκρυμμένον βλέπει;

« Ἀγάλλου, ὕψιστε Θεέ, καὶ ἂν περιφρονῆσαι,

« Διότι Σὺ ἢ καλλονὴ τῶν ἐνδομύχων εἶσαι!

« Ἀγάλλου εἰς τὸ κυανοῦν αἰθέριόν σου δῶμα,

« Ὅποταν δὲν σὲ ἐνοοῦν καὶ προτιμοῦν τὸ χῶμα . . .

« Ὡ ἄλλοι ἄς ἐγάριοντο τὸ κάλλος τοῦτο, ἄλλοι,

« Κ' ἐγὼ ἄς εἶχον τῆς σαρκὸς, τοῦ χῶματος τὰ κάλλη!

« Τί πρὸς αὐτὸν ἂν καλλονὴ μ' ἐδόθη οὐρανία;

« Καὶ εἶναι, λέγονι Ποιητῆς . . . ! » εἶπε καὶ εἰρωνεῖα

Ὁργίλη ἐβρῦτιδῶσε τὸ πελιδιὸν τῆς στόμα

Κ' ἐφάν' εἰς τὸν καθρέπτην τῆς, ἢ ἀτυχῆς, ἀκόμα

Δυσειδεστέρα . . . Σιωπητικὸν πικρογελεῖ τὸ χέιλος·

Τοξεύει εἰς τὸ κάτοπτρον τὸ βλέμμα τῆς ὀργίλους,

Καὶ κατὰ τῆς μορφῆς αὐτῆς, ἦν τοῦτο τῇ δεικνύει,

Ἐγείρει χεῖρα ἐμμανῆ καὶ εἰς πυγμὴν τὴν κλείει . . .

Τὸ ἀπεικόνισμα αὐτῆς ἐξαφνης ἀγριοῦται,

Κ' ἐκεῖνο ἀνυψοῖ πυγμὴν, κ' ἐκεῖνο ἀνοροθοῦται,

Καὶ θέαμα παρίσταται ὀδυνηρῶς ματίας,

Ἀλήθεια κατὰ σκιάς, σκιά κατ' ἀληθείας!

Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ἀπειλεῖ κ' εἰς φλόγα φωσφορίζει,

Καὶ μίσους εἰς τὸ κάτοπτρον σπινθῆρας ἀκοντίζει.

Πῶς δὲν κατέθραυσεν αὐτὸ τὸ φλογερὸν τῆς ὄμμα,

Πῶς ἀπειρα τεμάχια δὲν ἐγένειεν ἀκόμα! . . .

Φεῦ· τὴν σκιάν σου ἀπειλεῖς, ἀθλία κόρη, στάσου·

Νὰ ἦσο κὰν ἀνάισθητος ὡς εἶναι ἡ σκιά σου!!

Β'.

Πλὴν ποῖον εἰς τὸ δῶμά τῆς ὕπνος ἠδὺς κοιμίζει,

Ἐν ᾧ αὐτὴν παραφορὰ καὶ πυρετὸς μαστίζει;

Πῶος κοιμᾶται ἡσυχος ἐν ᾧ αὐτὴ στενάζει ;
 Εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, ἰδέτε, ἡσυχάζει
 Παρθένος ἀβροδιαιτος ὡς ἡ ζωὴ γλυκεία,
 Ὡς ἡ ἀγάπη συμπαθῆς, χρυσῆ ὡς ἡ πρωία.
 Ὁ εἷς τῶν βραχιόνων τῆς ἐκτός τῆς κλίνης πίπτει,
 Καὶ μετ' αἰδοῦς ἡ κόμη τῆς στήθος ἀγνὸν καλύπτει·
 Κόμη μακρὰ, κατὰμαυρος καθὼς ἡ νύξ, τὸ σκέπει,
 Οὐδὲ ὁ φύλαξ ἄγγελος τὴν γύμνωσίν του βλέπει !
 Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ κλειστοὶ ἀστέρας ὁμοιάζουν,
 Οἷτινες τὰς ἀκτίνας τῶν μὲ σύννεφα σκιάζουν.
 Ἄ, πῶς νὰ λάμπουν ἀνοικτοὶ, τί φέγγος νὰ σκορπίζουν
 Ὅταν εἰς ὄλιον θνητὸν μ' ἀγάπην ἀτενίζουν !
 Κλειστοὶ τοιοῦτοι ὀφθαλμοί ! Θεεῖ, τοιοῦτοι πόσοι
 Ἐκλείσθησαν διὰ παντός καὶ μέλλουν νὰ κλεισθῶσι !
 . . . Ἐλθετ' ἐδῶ, ᾧ ὄλισται, πτωχοὶ πεπλανημένοι,
 Εἰδωλολάτραι τῆς σαρκὸς, νεκροὶ γαλθανισμένοι·
 Ἐλθετ' ἐνώπιον αὐτῆς· στιγμὴν ἂν τὴν ἰδῆτε,
 Μαζῆ τῆς θ' ἀναζήσητε, ψυχὴν θὰ ἐμπνευσήτε·
 Θὰ ὀνειροπολήσητε σεμνῶς ὡς τὰ παιδιά,
 Καὶ φῶς ἡ σηπομένη σας θὰ αἰσθανθῆ καρδία !
 Εἶν' ἄφεςις ἀμαρτιῶν ἀγνῆς παρθένου θεά. —
 Ἄλλὰ τίς εἶναι ἡ ἀβρὰ, ἡ κοιμωμένη νέα ;
 Εἶν' ἡ Ἐλένη, ἀδελφὴ τῆς δυστυχῆς Λυδίας,
 Νεάνις ἤδη ἀνθρᾶ καὶ ἄγγελος ἀγνείας·
 Εἶν' ἡ Ἐλένη, ἡ μνηστὴ τοῦ Ποιητοῦ, ἡ μόνη
 Ἡτις τὴν ἐπροστάτευε κ' ἐνθέρμως τὴν ἐπόνει.
 Κοιμᾶται τώρα ἡσυχος τὸν ὕπνον τῶν παρθένων,
 Ὡς τῆς σελήνης ἡ ἀκτίς εἰς κρίνον ἀνθισμένον.
 Τὸ χεῖλός τῆς, ἄβθος βροίᾶς ἡμίκλειστον, ἀνοίγει·
 Μὴ ἡ γλυκεία τῆς ψυχῆ ὡς ἄρωμα θὰ φύγῃ ;
 Ἄ, ὄχι, ὄχι· μειδιᾷ ὡς Χερουβείμ ἐκείνη,
 Ἐν ψιθυρίζει ὄνομα καὶ τὴν ἀγκάλην τείνει . . .
 Ἐν ὄνομα ! τὸνομα αὐτὸ εὐδαίμων ὅστις φέρει,
 Τ' ὄνομα ὅπερ τρυφερῶς τὸ στόμά τῆς προφέρει !
 Πλὴν ἡ Λυδία διὰ τί ὀργίλη, πτοσημένη
 Κλίνει ν' ἀκούσῃ ; ἄρα τί ἐν ὄνομα σημαίνει ;
 Τρέμει μὴ ὄνομα γνωστὸν τὴν ἀκοήν τῆς κρούσῃ,
 Δίδει τὸ πᾶν ν' ἀκροασθῆ, τὸ πᾶν νὰ μὴ ἀκούσῃ . . .
 Τὸ πελιδόν τῆς μέτωπον ἰδρῶς θανάτου λούει·
 Δὲν ἀναπνέει, ἄφωνος, ἀκίνητος ἀκούει . . .
 Ὡ, ἄς ἀκούσῃ ὄνομα ἀνδρὸς δὲν ψιθυρίζει,
 Οὐδ' ἔρωτος μειδίαμα τὰ χεῖλη τῆς στολιζει·
 Ἡ κόρη ἡ ἁγία
 Θεωπευτικῶς ἐπρόφερε τὸ ὄνομα . . . «Λυδία.»
 Τὸ ἤκουσε ! ποῖα χαρὰ καὶ ποῖα εὐφροσύνη !
 Τὴν ἀτενίζει ἐνδακρυς καὶ ἐνδακρυς ἀφίνει
 Εὐγνωμοσύνης φίλημα εἰς τὸ γλυκὺ τῆς στόμα . . .
 . . . Αἰφνης κιθάρας ἀντηχῆ ἠορδὴ ὑπὸ τὸ δῶμα,
 Καὶ μετ' ἐκείνης ἄσμακος ἠκούσθη μελωδία,
 Δειλὴ τὸ πρῶτον, τολμηρὰ κατόπιν καὶ βαθεῖα.
 Τὸ ἄσμα πότ' ἐστέναζε καὶ πότε παρεκάλει·
 Ἀγγέλιον γλῶσσαν καὶ πυρὸς πᾶς φθόγγος ἀντελάλει.
 Ἐκείνου ἦτον ἡ φωνὴ κ' ἡ ποιήσις ἐκείνη·
 Ὡ, πόσον τὴν καρδίαν τῆς τὸ ἄσμα καθήδυνει !
 Πῶς ἀκροᾶται πάλλουσα τοῦ Ποιητοῦ τοὺς στίχους !
 Εἰς τὸν ἀέρ' ἀπορροφᾷ τοὺς λατρευμένους ἤχους.
 Μίαν στιγμὴν ἡ ἀτυχῆς ψυχὴ τῆς ἀπατᾶται,

Καὶ πείθεται πῶς δι' αὐτὴν Ἐκεῖνος δὲν κοιμᾶται
 Καὶ ψάλλει· ἡ καρδία τῆς σκιρτᾷ εὐφραينوμένη,
 Πλὴν τί ἀκούει ; ἤκουσε τὸ ὄνομα « Ἐλένη ! »
 Οἴμοι ! τὸ ὄνομα αὐτὸ τὰς φρένας τῆς συγχύζει,
 Ἐξ οὐρανοῦ εἰς ἄβυσσον ὁδύνης τὴν κρημνίζει,
 Καὶ τέλος τὴν ἀλήθειαν τῇ λέγει τὴν μεγάλην·
 — Ἄ υ δ ἰ α ν τὴν κατέστησεν ἀπὸ Ἐ λ ε ν η ν πάλιν ! —
 Λυδία ; ὄχι, λυκαίναν αἰμοχαρῆ· λαμβάνει
 Ἐν ἔγγειριδιον, πηδᾷ, τὴν κοιμωμένην φθάνει,
 Κ' ὑψόνεται ἡ χεὶρ αὐτῆς ἀμειλικτος, ταχεῖα·
 — Προστάτευε τὴν, Οὐρανέ· βοήθει Παναγία ! —
 Δὲν μένει ἡ ἐν κίνημα, ἐν κίνημά τῆς μόνον·
 Πλὴν τίς τὸν ἀποτρόπαιον παρεμποδίζει φόνον ;
 Σωτήρ ἀλλόκοτος, ἐκεῖ ἰστάμενος πλησίον
 Καὶ βλέπων ὄχι ἄνθρωπος ἡ ἄγγελος, — εἷς κύων.
 Ἐν κτήνος, καθὼς λέγουσι μετὰ ὑπεροψίας
 Τὰ κτήνη τὰ ἀνθρώπινα ! — ὁ κύων τῆς Λυδίας. —
 Καθ' ἣν στιγμὴν κατέβαιναν ἡ χεὶρ τῆ, πηδᾷ, φθάνει,
 Μὲ τοὺς ὁδόντας τὴν μακρὰν ἐσθῆτά τῆς λαμβάνει,
 Τὴν σύρει, καὶ μὲ ὀφθαλμὸν περιλυπὸν τὴν βλέπει,
 Οἰμῶζων ὡς ἂν ἔλεγεν ἱκετικῶς « δὲν πρέπει ! »
 Ἡ ἀτυχῆς ὑπήκουσεν εἰς τὸν πιστὸν τῆς φίλον,
 Πετᾷ τὸ ἔγγειριδιον καὶ τρέμει ὡς τὸ φύλλον . . .
 Ἀναγωνίζετ' ἐκθαμβος τί ἐμέλλε νὰ πράξῃ·
 Ἐκείνη τὴν Ἐλένην τῆς, ἐκείνη νὰ σπαράξῃ ;
 Αὐτῇ ; Τὰς χεῖρας ἐνδακρυς ἱκετικῶς ἐνόησε,
 Τὴν κοιμωμένην θεωρεῖ κ' ἐμπρός τῆς κλίνει γόνυ·
 Ζητεῖ συγγνώμην, ἔλεος ἡ τλήμην ἐξαιτεῖται !
 Πλὴν πῶς εἰς τὸσον θόρυβον ἐκείνη δὲν κινεῖται ;
 Φεῦ· εἶχε κουρασθῆ πολλὴ, καὶ νύκτας τρεῖς ἡ κόρη
 Νοσοκομοῦσα τὴν πτωχὴν Λυδίαν ἐγγρηγόρει.
 Ἐκ τούτου εἰς τὴν κλίνην τῆς ὕπνον βαθὺν κοιμᾶται.
 Καὶ ἡ Λυδία ; εἰς πικροῦς συλλογισμοὺς πλανᾶται.
 Μένει ἀκίνητος ἐκεῖ ὡς στήλη μαρμαρίνη,
 Κ' ἡ κεφαλὴ τῆς θλιθερὰ ἐπὶ τοῦ στήθους κλίνει.
 Τὸ βλέμμα εἰς τὸ κάτοπτρον ἐνόησε βυθίζει,
 Καὶ τὴν Ἐλένην ἔπειτα λαθραῖως ἀτενίζει . . .
 Μὲ πένθημον μειδίαμα τομᾶξ νὰ παραβάλλῃ
 Τὸ κάλλος τῆς κολάσεως μὲ τῆς Ἐδὲμ τὰ κάλλη·
 Ἐστάθῃ· μὲ περίσκεψιν τὸ μέτωπον σουστέλλει . . .
 Ἄλλοίμονον ! τί σκέπτεται καὶ τί νὰ πράξῃ μέλλει ;
 Τὴν κεφαλὴν τῆς τρεῖς κινεῖ καὶ τρεῖς ἀναστενάζει,
 Καὶ τρεῖς Ἐκεινοῦ τ' ὄνομα ἐν ἀπογνώσει κράζει,
 Κ' ἐγείρεται σιωπηλὴ καὶ ἀποφασισμένη.
 Εἶν' ἡσυχος, ἀλλ' ἡσυχον ἐπίσης διαμένει
 Μετὰ φοικωδῆ συμπολοχὴν τῆς μάχης τὸ πεδίον.
 Ἀνήσυχος τὴν θεωρεῖ κ' ἐγείρεται ὁ κύων,
 Καὶ ἀπαισίαν οἰμωγὴν ἀφίνει ὡς ἐκείνην
 Ἐν ἔντρομοι ἀκούομεν εἰς ἀσθενούντος κλίνην . . .
 Τί νὰ ἐμάντευσεν ἡ τί ὁ κύων νὰ ὠσφράνηθῃ ;
 Μὴ τοῦ θανάτου τὴν ὁσμὴν πλησίον τοῦ ἡσθάνθη
 Κ' ἐκπέμπει τὴν κραυγὴν αὐτὴν νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ;
 Ἡ κλαίει μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ;
 Τίς οἶδε ; μόνον ὁ Θεὸς κ' ἐκείνη τὸ γνωρίζει !
 Ἐστράφη, κ' εἰς τὴν προσφιλεῖ ἀντίζηλον βυθίζει
 Βλέμμα μακρὸν, πλήρες ψυχῆς καὶ πλήρες ἀγωνίας,
 Καὶ ὅμοιον τοῦ βλέμματος ἐκείνου τῆς καρδίας,

Ὅπερ εἰς καλυπτόμενον ἡγαπημένον πτώμα
 Ἀφίνομεν, καὶ φεύγοντες τὸ βλέπομεν ἀκόμα . . .
 Φιλεῖ τὰς χεῖράς της, φιλεῖ τὰς παρειάς, τὰ χεῖλη,
 Φεύγει καὶ πάλιν ἔρχεται, καὶ ἴσταται ὡς στήλη.
 Τῇ ρίπτει βλέμμα ἕστατον, τοὺς στεναγμούς της πνίγει,
 Καὶ πάλιν τὴν ἀσπάζεται· ἀδύνατον νὰ φύγῃ·
 Ἀδύνατον καὶ νὰ σταθῇ· ἀναχωρεῖ καὶ μένει,
 Καὶ ὕπνον ἔτι σιδηροῦν κοιμάται ἡ Ἑλένη.
 Αἴφνης τὸ βλέμμα της στραφέν ἀμήχανον καὶ κλαῖον
 Βλέπ᾽ εἰς εἰκόνα τὸν Χριστὸν περιλυπον, ὄραϊον
 Πρὸ τῆς Ἑλαίας τῆς φρικτῆς τὴν κεφαλὴν νὰ κύπτῃ . . .
 Ἄ! κράζει καὶ πρὸ τοῦ Χριστοῦ γονυπετοῦσα πίπτει.
 Καὶ ᾄδῃ δέονται ἑμοῦ οἱ δύο τεθλιμμένοι,
 Κ' οἱ δύο ἀπὸ ἔρωτα ἐπίσης πληγωμένοι·
 Τὴν ἀνθρωπότητα ὁ εἰς ἡγάπησεν, ἡ ἄλλη
 Ἐνὸς ἀνθρώπου κάλλη.
 « Θεέ, Θεέ, ἀνέκραξε μετὰ περιπαθείας,
 « Τοῦ κρίνου εὐσομε υἱέ καὶ τῆς ἀγνῆς Μαρίας!
 « ὦ, νὰ μὲ σώσης θέλησε τὴν κεφαλὴν σου κλίνων·
 « Δὲν σοῦ ζητῶ τὸν οὐρανόν, δὲν σοῦ ζητῶ Ἐκεινον.
 « Γονυπετής, μὲ δάκρυα, μὲ χεῖρας ἠνωμένας
 « Νὰ μ' ἀφαιρέσης δέομαι διὰ παντός τὰς φρένας!
 « ὦ, θέλησε φρενοβλαθῆς, φρενοβλαθῆς νὰ γείνω,
 « Αὐτὸς νὰ ἔρχεται, κ' ἐγὼ νὰ μὴ τὸν διακρίνω.
 « Εἶναι πολὺ θ,τι ζητῶ, πολὺ θ,τι ἐλπίζω;
 « Ἄ, εἰς τὸ γάλα τῆς σεπτῆς Μητρὸς σου Σ' ἐξορκίζω,
 « Κ' εἰς τοῦ Εὐαγγελίου Σου τὰς τρισαχίας βήσεις,
 « Μὲ ὕδωρ λήθης θέλησε τὴν φλόγα μου νὰ σβύσῃς.
 « Ἡ, ἂν αὐτὸ δὲν δύνασαι, ὅποταν ἀποθάνω,
 « Ὀλίγην δός με καλλονὴν τούλαχιστόν ἐπάνω! . . . »
 Εἶπε, φιλεῖ τὸν Ἰησοῦν μετὰ περιπαθείας,
 Κ' ἐγείρεται μακρὰν, μακρὰν νὰ φύγῃ τῆς οἰκίας,
 Τῆς ἀδελφῆς της τρέμουσα μὴ τὴν κλονίσῃ ἡ θεά,
 Δὲν στρέφεται νὰ τὴν ἰδῇ κ' ἐξέρχεται δρομαία.
 Ἦδη ἐκτός τοῦ οἴκου της εὐρίσκειται, πλὴν ποίαν
 Μεθυστικὴν αἰσθάνεται ἀνθῶν εὐωδίαν;
 Νωθρὸν ὑψώνει βλέμμα,
 Καὶ βλέπ᾽ εἰς τὴν ἐξώθυραν κρεμάμενον ἐν στέμμα
 Μὲ ἄνθη αἰγολήματος κατάλευκα, ὄραϊα·
 Αἰγολήματα! τὸ σύμβολον τοῦ γάμου . . . ποία θεά!
 Ἐχ εἶν ο σ θὰ τὸ ἔφερε, καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ
 Ἠθέλησε τὸ ἐμβλημα τοῦ πόθου του ν' ἀφήσῃ.
 « Ἄ, λέγει μειδιάσασα γλευστικῶς, βεβαίως
 « Διὰ τὴν νύμφην στέφανος ὑπῆρχεν ἀναγκαῖος. »
 Καὶ μὲ τὸ νύμφωμα τὸ πικρὸν πικρότερον στενάζει,
 Τὸν στέφανον ἀρπάζει,
 Καὶ στέφει, στέφ᾽ εἰς τῆς ὁδοῦ τὸ μέσον ἡ Λυδία
 Τὴν κεφαλὴν της — δυστυχῆς, ταλαίπορος νυμφίε!
 Καὶ φεύγει· τῆς ἀφήρησε τὰς φρένας ἡ ὀδύνη·
 Πόσον ταχέως, ὁ Θεὸς εἰς τὰς εὐχάς μας κλίνει!
 Καὶ φεύγει σχίζει τοὺς δρομούς, ἀναδριχάται ὄρη,
 Κ' ἐκπέμπει γοεράς κραυγὰς ἡ μαινομένη κόρη!
 Πλὴν δὲν ἐσθέσθη ἐντελῶς τὸ πῦρ τῆς διανοίας·
 Εἶστέ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς δυστυχῆς Λυδίας
 Μένει σπινθῆρ, φῶς σκοτεινόν, χαίρεκακον ἀφίνον
 Καὶ μὲ τὴν ἀμυδρότητα τὰ πάντα μεγαλύνον.
 Ἐκεινοῦ δὲν ἀπώλεσε τὴν μνήμην ἡ Λυδία·

Χάνει τὴν μνήμην του ὁ νοῦς, ἀλλ' ὄχι κ' ἡ καρδιά!
 Ἡ τλήμων· τὴν παραφορὰν ἐντὸς τοῦ στήθους ἔχει·
 Πᾶν δένδρον εἶν' ὁ Ποιητῆς καὶ νὰ τὸν φθάσῃ τρέχει·
 Πᾶς ἦχος τὴν ἀρρενωπὴν φωνὴν του ἐνθυμίζει,
 Τὸν ἀτενίζει πάντοτε καὶ δὲν τὸν ἀτενίζει.
 Καὶ τώρα τί ἀπέγεινεν ἡ δυστυχῆς νεάνις;
 Τὴν λήθην εὔρε τῶν νεκρῶν; συνήλθεν ἐκ τῆς πλάνης;
 Εἰς τὴν πολυφλοισβὸν ἀκτὴν ἐκείνην τὴν ἀγρίαν,
 Ἄνωθεν βράχου, ἔχοντας τὴν κορυφὴν τραχεῖαν,
 Φαίνεται σχῆμά τι λευκὸν ὡσεὶ λευκὴ νεφέλη·
 Ἐκείνη εἶναι· φεῦ, καὶ τίς δὲν ἐνοεῖ τί θέλει;
 Ζητῇ νὰ πῆθαι θάλασσαν καὶ λήθην νὰ βροφήσῃ,
 Νὰ κοιμηθῇ, νὰ κοιμηθῇ χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ!
 Τὸ κύμα εἰς τὰ σχίσματα τοῦ βράχου ἀποπνέει,
 Φεύγει καὶ πάλιν ἔρχεται, τὴν προσκαλεῖ καὶ κλαίει...
 Ἐτοιμός εἶναι· ἡ λευκὴ ἐσθῆς της κυματίζει,
 Μακρὸν τὸ βλέμμα ὑπ' αὐτὴν καὶ ἀπληστον βυθίζει,
 Καὶ πνίγεται, πρὶν βυθισθῇ, διὰ τῆς διανοίας
 Πότε, νομίζει, θελκτικῶς ἀκούει μελωδίας,
 Πότε ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὴν προσκαλεῖ Ἐκεῖνος
 Εἰς τῆς θλάσσης τὸν ἀφρὸν ὑπνώτων ἀκινδύνος·
 « Ἐρχομαι, κράζει, ἔρχομαι! » Πλὴν ἴσταται, ἐστάθη·
 Κώδων ἐξαίφνης ἀντηχεῖ εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη,
 Φαιδρὸς, γαλήνιος, γλυκὺς καὶ πλήρης ἀρμονίας,
 Ἄνοιγνον εἰς φαιδρότητα ἄγίαν τὰς καρδίας.
 ὦ, ἔχει φθόγγους μητρικούς τοῦ κώδωνος ὁ ἦχος,
 Ὡς μήτηρ κράζει καὶ αὐτὸς τὰ τέκνα του ἡσύχως . . .
 Τὴν χεῖρά σου εἰς ἀνθρωπὸν μὴ δίδῃς, ὅστις μένει
 Ἄνάληγτος καθ' ἣν στιγμὴν κώδων γλυκὺς σημαίνει.—
 Τοῦ κώδωνος διέσωσεν ὁ ἦχος τὴν Λυδίαν.
 Προσέχει· εἰς ἀμφίβολον εὐρίσκειται μακίαν . . .
 Δακρύων αἴφνης πλημμυρεῖ τοὺς ὀφθαλμούς της δρόσος,
 Πράννει τὴν καρδίαν της κ' ἐξέλιπεν ἡ νόσος.
 Φεῦ! πόσον τὴν καρδίαν της παρέφερον ὁ πόνος,
 Μικρὸν ἀκόμη κ' ἐμελλε νὰ γείνη αυτοκτόνος!
 Σεπτῇ θρησκείᾳ τοῦ Χριστοῦ! ὦ Μῆτερ μου ἄγχι,
 Ὅποια πράττει θαύματα ἡ χάρις σου, ὅποια!
 Ἐνὸς ναοῦ Σου κορυφῇ, ἀπλοῦς σταυρὸς Σου μόνον,
 Ὁ ἦχος ἐνὸς κώδωνος κρατοῦν τὸν αυτοκτόνον.—
 Ἐν τοῦτοις ἦχος πάντοτε γλυκεῖς ὁ κώδων στέλλει,
 Κ' εἰς τὴν Λυδίαν τὸν Θεὸν τοῦ οἴκτου ἀναγγέλλει.
 Τὸν ἀκροῦται μ' ἱερὰν συγκίνησιν ἐκείνη,
 Τὸν πόνον δὲν τῆς ἀφαιρεῖ, πλὴν πῶς τὴν ἱλαρύνει!
 Φαιδρὰς εἰκόνας βεμβασιμὸς ἀγάπης τῇ χαρίζει,
 Τῆς Παναγίας τὴν λευκὴν καλύπτραν ἀτενίζει,
 Θαρρεῖ πῶς βλέπει τὸν Χριστὸν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα
 Μὲ τὸ ὄχρον του μέτωπον, μὲ τὸ γλυκὺ του ὄμμα . . .
 « Οὐχί, ἀνέκραξε, Χριστέ! οὐχί, δὲν ἀποθνήσκω·
 « Εἰς τοὺς ἁγίους κόλπους Σου τὸ πᾶν ἐπαυερίσκω.
 « Ἐντὸς Μονῆς, μακρὰν παθῶν ὀδυνηρῶν, γῆνιον
 « Μελλόνυμφός Σου θὰ γενῶ καὶ θ' ἀρνηθῶ Ἐκεινον. »
 Ὡς ἀπὸ βράχου τῆς Σαπφούς ἀναχωρεῖ μὲ φρίκην,
 Καὶ ὁ καλὸς της ἄγγελος τὴν ἔστειψε μὲ νίκην.

Γ'.

Παρῆλθον χρόνοι· κάτωθεν χιονοδῶν ὀρέων
 Ὑψοῦται Μοναστήριον μὲ τὸν καιρὸν παλαιόν.

Τὴν πρόσφιν του εὐλαβῆς κισσὸς περικαλύπτει,

Καὶ με γιτώνα πράσινον τὰ ῥήγματα του κρύπτει.

Πολλοὺς διήλθε κλύδωνας, πολλὰ διήλθεν ἔτη,

Ἄλλ' ὑπερήφανον ὕψοι τὸν θόλον του εἰσέτι.

Ἐπίσης με ἀπόμαχον ὁ στρατιώτης ξίφος

Φυλάττει ἔτι τὸ τραχὺ τοῦ πολεμάρχου ὕφος.

Εἶναι ἀρχαία ἡ Μονή, ἀλλὰ κατοικημένη

Χορεία γυναικῶν ἐκεῖ ὁσίων διαμένει.

Ὡς φύλλα παρεσύρθησαν τῶν κρύων φθινοπώρων,

Κ' εἰς τὴν Μονὴν συνέβρευσαν ἐκ τόπων διαφορῶν.

Κάτω τοῦ μαύρου βράσου των κοιμάται ἡ καρδιά

Εἶν' ἡ ζωὴ των προσευχῆ καὶ ἀσκήσεως τραχεῖα.

Γονυπετεῖς πρὸ τοῦ βωμοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς των κλίνουν,

Ἐπὲρ τοῦ κόσμου δέονται καὶ πόνου δάκρυ χύνουν,

Πλὴν διὰ τοῦτο ἀεργὸς ἡ χεὶρ αὐτῶν δὲν μένει

Διὰ τὸν πένητα θερμὰ ὑφάσματα ὑφαίνει,

Ἐσθῆτα διὰ τὴν πτωχὴν γυναῖκα ἐτοιμάζει,

Διακονεῖ τὸν πάσχοντα καὶ τὴν πληγὴν ἀλλάζει.

Ἐὰν ἐπήρχετο λοιμὸς, με φάρμακα παντοῖα

Ἐπέτων ὅπου ἀσθενεῖς καὶ ὅπου ἀγωνία,

Κ' ἐνῷ ἀνάδρωος ἔφευγον μὴ μολυνθοῦν οἱ ἄλλοι,

Ἐκεῖναι ἐσπευδον χωρὶς τὸ βῆμά των νὰ σφάλῃ.

Ἐπαρηγόρου, ἀπεχεθεῖς ἐποίουν ἐργασίας,

Καὶ ἦσαν πόνου μάρτυρες ὑπὲρ τῆς δυστυχίας.

Πόσους ἐπαρηγόρησε τὸ ἀφελές των στόμα,

Κ' ἡ χεὶρ των πόσαν ἔκλεισε τὸ ἀπαυδήσαν ὄμμα!

Τιμῆς καὶ δόξης στέφανος εἰς σέ, ὦ ἀνθρωπότης!

Σὲ τόση στέφει ἀρετὴ καὶ τόση γενναϊότης.

Ἐὰν ἐργάτις γίνεσαι εἰς ἀπαισίαις πράξεις,

Πλὴν ἔχεις καὶ μαρτυρικὰς θυσίας ν' ἀντιτάξῃς.

Ἐν μέσῳ τῶσαν ἀδελφῶν τοῦ μονουδρίου, μία

Τὰς ἄλλας ὑπερέβαινε — ἡ μοναχὴ Σοφία.

Καμμία δὲν ἠδύνατο τὸ ὕψος της νὰ φθάσῃ,

Οὐδὲ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς μικρὸν νὰ πλησιάσῃ.

Ἀγάπῃ ἦτο, ἔλεος καὶ ἀγιότης ὅλη,

Ἐμυροβόλει οὐρανὸν κ' ἐκείνον ἀνεπόλει.

Ὅτε διήρχετο μ' ἰσχυρὸν ἐκ τῆς νηστείας σῶμα,

Ἀφῆרון καὶ οἱ γέροντες τοὺς πέλους των ἀκόμα,

Καὶ πάντες τὴν ἠτένιζον μ' ἐκστάσεις εὐφροσύνης.

Καλὸν δὲν ἦτον, πλὴν γλυκὺ τὸ πρόσωπον ἐκείνης.

Τὸν τύπον εἶχεν ἀλγεινῆς τῷ ὄντι ἀσχημίας,

Ἄλλ' εὐωδίαν ἔπνευσε ἀγάπης καὶ ἰηθησκείας,

Καὶ εἶχε τι μαρτυρικὸν καὶ συμπαθὲς συγχαρόνως.

Ἐνίοτε εἰς σιωπὴν κατέφυγε δρυμῶνος

Ὡρας μακρὰς διέμενεν εἰς πεύκην ὑπὸ κάτω,

Καὶ τοῦ πλησίον βύακος τὸν φλοίσθον ἠκροᾶτο,

Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔβλεπε τὸ διαυγές του κῆμα

Οἱ βύακος δεικνύουσι τοῦ θεατοῦ τὸ σχῆμα . . .

Νὺξ εἶναι· λάμπει τῆς Μονῆς ἡ ἐκκλησία ὅλη

Κ' εἰς ὕμνον παρακλήσεως ἀντιλαοῦν οἱ θόλοι.

Μονότονος, κατὰ στιγμὰς, κώδων πικρὸς ἐθρήνη

Ἀγγέλλων ὅτι ἀδελφὴ τὴν ὑπαρξὴν ἀφίνει.

Εἰς τὸ ψυχρὸν κελίον της ἡ ἀδελφὴ Σοφία

Βραδέως ἠγωνία.

Ἐνώπιόν της ἔνδακρυς ἡ Ἠγουμένη κλίνει,

Καὶ τὴν ἐκφεύγουσαν ψυχὴν τῆς ἀσθενοῦς θαρρῶνει.

« Μῆτερ μου, λέγει με φωνὴν ἡ Μοναχὴ βραδεῖαν,

« Εἰς ὀπτασίαν πρὸ μικροῦ τοὺς εἶδον οὐρανίαν.

« Κ' οἱ δύο ἦλθον, μῆτερ μου, νὰ μ' ἀποχαιρετήσουν,

« Καὶ τῆς πτωχῆς Λυδίας των τὰ βλέφαρα νὰ κλείσουν.

« Ἄ, μῆτερ μου, ἔτι καὶ νῦν ἀπὸ χαρὰν δακρῶν! . . .

« Ἐγνώριζον τὸ πάθος μου, τὸ ἤξευρον κ' οἱ δύο,

« Πλὴν, μῆτερ, δὲν με ἤλεγξαν, πλὴν, μῆτερ μου, ἀκόμα

« Μὲ εἶδε καὶ ἐδάκρυσεν τὸ φιλικὸν των ὄμμα . . .

« Ἄ, λησμονῶ· σὺ ἀγνοεῖς τίς εἶναι ἡ Σοφία

« Ἐλθὲ, ἐγγύτερον ἐλθὲ, ὦ μῆτερ μου ἀγία,

« Κλίνει ν' ἀκούσης ὁ Θεὸς ὅτι, γιωρῖζει μόνον,

« Μὴ μάθουν ἄλλοι, ἐκτὸς σοῦ τὸν μύχιόν μου πόνον»

Καὶ εἰς τὸ οὐ, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, τῆς Ἠγουμένης

Τὴ πάντα ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς κοιμημένης.

Τὸν βίον, τὰς ὁδύνας της, τὴν παιδικὴν ζωὴν της,

Τὴν χλευστὴν τῶν γονέων της, τὸν πάλαι Ποιητὴν της,

Καὶ τελευταῖον ἀδελφὴν ἐνθέρμως λατρευθεῖσαν,

Καὶ ὑπαρξὴν εἰς ἔρωτα καὶ πόνον μαρανθεῖσαν.

« Ἄ, μὴ καὶ σὺ μ' ἀποστραφῆς· δὲν ἦτο ἀμαρτία,

« Ἐὰν καὶ ἡ ἀπόβλητος ἠγάπησε Λυδία.

« Πταίει, ὦ, πταίει, μῆτερ μου, ὁ σκόληξ ὅστις ἔρπει,

« Ἄν τῆς ἡμέρας ὁ ἀστὴρ κ' ἐκείνον ἔτι τέρπη;

« Ὡ, ἄκουσε· στιγμὰς ζωῆς μοι ἔμειναν ἀκόμα . . .

« Εἰς τοῦ κοιμητηρίου σας τ' ἀγιασμένον χῶμα

« Νὰ μὴ με θάψῃτε, νεκρὸν χορὸς θὰ με κυκλόνῃ

« Ἄλλοῦ εἰς τάφος ἄς σκαφθῇ, νὰ ἦμαι μόνῃ, μόνῃ!

« Ὅταν τὸ μνήμα καλυφθῇ . . . — κ' ἐπὶ μικρὸν ἐσάθη—

« Ἄλλ' ὄχι, ὄχι· τίποτε ἐκείνος ἄς μὴ μάθῃ. »

Περίαπτον ἐξέβλεκε καὶ εἶπεν· « εἶναι κρίμα,

« Ἐὰν με τοῦτο, μῆτερ μου, με θέσουν εἰς τὸ μνήμα :

« Ἐν ἄνθος τὸ περίαπτον αὐτὸ διαφυλάττει·

« Ἐκείνου ἦτο, καὶ ἡ χεὶρ ἐκείνου τὸ ἐκράτει.

« Θέλω με τοῦτο νὰ ταφῶ . . . ἀλλ' ἔφθασεν ἡ ὥρα·

« Δός με τὴν χεῖρα, μῆτερ μου, καὶ τὴν εὐχὴν σου

[τώρα . . .]

« Οἱ ὀφθαλμοὶ μου σβύνονται . . . δυσκόλως ἀναπνέω . . .

« Ἰδοὺ τί εἶν' ὁ θάνατος . . . λησμονεῖ με, ἐκπνέω ! »

Ἡ Ἠγουμένη ἔκλεισε τῆς μάρτυρος τὸ ὄμμα.

Ἐτάφη ὡς ἠβέλησεν εἰς τὸ νοπὸν της χῶμα

Σταυρὸς ἐτέθη ἅγιος ἀντὶ ἐπιτουμβίου,

Σῆμα πιστὸν τοῦ θλιβεροῦ τῆς κοιμηθείσης βίου.

ΤΟ ΘΗΣΕΙΟΝ

καὶ

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ. (1)

Τὸ ἐναντίωμα τοῦτο φαντάζονται οἱ ὑπέρμαχοι
τῆς συνήθους δόξης, ὅτι ἀναιρεῖται διὰ διηγήσεως
τινος εἰς τὸν Θησεῖα τοῦ Πλουτάρχου, εἰς ὃν μᾶς